

Skansen

Lördagen den 2 september samlas nästan alla av oss anmälda utanför huvudentrén. Några andra - som har parkeringstillstånd för handikappade - ska vi plocka upp vid Solliden där de parkerat sina bilar. Vi är alla förväntansfulla när vi sätter oss på tåget och färden börjar till en ingång på baksidan av Skansen. Tåget kör förbi italienska ambassaden, vi skymtar Waldemarsudde och åker under Djurgårdens stora ekar innan vi kommer in på Skansens område och kan hämta upp de sista medlemmarna.

Det är mulet, kommer det att regna? Skönt att det är tak på tåget. Ett kort regn, men sedan klarar vi oss från mer blöta.

Just idag visar byalaget hur man gör rep av lindbark. Fascinerade tittar vi på alla momenten, trots att rötningen i bäcken luktar rejält illa. Både gamla och nya föremål av lindbark och böcker om hantverket ligger framme. Denna metod har används sedan vikingatid till fiskenät, kassar, skor med mera får vi veta.

Vår egen guide och medlem Inger berättar kunnigt om husen och tiden, innan vi går in till de tidstypiskt klädda guiderna inne i husen.

I Väla skola tar en sträng magister emot, klädd i svarta kläder och svart fluga. Risknippet ligger på katedern, men vi slipper undan... Han berättar om den viktiga folkskolereformen 1842, som skulle göra alla läs och skrivkunniga. Längre var det prästen och kyrkan som stod för skolan. Den trevliga lärarbostaden ligger intill skolsalen.

Statarbostaden såg Ivar Lo Johansson till att den kom till Skansen. Han ville att man alltid skulle kunna känna lukten av fattigdom; genom lukten av många människor, blöta kläder på tork och allt skulle dessutom vara impregnerat av lukten av stekt sill. Men en cykel står lutad mot fasaden, det står blommor i fönstret och för många av oss är den gamla tidens fattigdom, dagens faluröda semesterparadis.

I stadskvarteren går vi mellan husen efter Ingers introduktion. I Konsumbutikens kö före mig står några barn som får glass av sin mamma. Den ser god ut, men vi ska ju äta lunch snart så jag köper kungen av Danmarks bröstkarameller istället av den vitklädda expediten.

Järnhandeln, som är ett av Skansens nyare tillskott, har mängder av skruvar, handtag, med mycket mera väl sorterat i lådor. Överallt hänger och står saker som väcker minnen eller frågor. I järnhandeln står ett tidigt kylskåp, men i järnhandlarens bostad finns ett äldre isskåp.

Boktryckarbostaden ligger också i stadskvarteren. Där lagar två kvinnor soppa på grönsaker i en trefotsgryta över öppen eld. I två av rummen återser vi tapeterna som vi blev visade på studiebesöket hos Handtryckta Tapeter på Långholmen förra året.

Här skulle vi kunna gå runt hela dagen men det är dags för lunch så vi säger tack till tågets trevliga tågförare och kliver in på Gubbyllans veranda. Ett långbord står dukat bara för oss i rummet med stora väggmålningar i olika grå nyanser, s.k. grisaillemåleri, av antikens damer, jo någon enstaka man kunde man också skymta. Maten är mycket god och stämningen lättsam. Efter kaffe och kaka droppar vi nöjda av allteftersom. Några av oss avslutar dagen i Skansens butik, innan vi far hemåt.

Många av oss i föreningen har problem med lungorna och därför svårt att gå. Att då går runt på ett så stort område som Skansen blir för ansträngande och sådant som man som lungsjuk måste välja bort. Det lilla gula och röda tåget passar oss perfekt. När vi dessutom har turen att ha en av Skansens guider i styrelsen så kändes det extra roligt att kunna erbjuda medlemmarna denna ”tågresan”.